

บทบรรณาธิการ

ประเทศไทยได้ตั้งเป็นประเทศมานับตั้งแต่ที่เรียกว่าสยาม ความเป็นสยามหรือชื่อนั้นตามหลักฐานพบว่ามีการตั้งสมัยที่อยู่อาศัยเป็นศูนย์กลางการปกครองหรือศูนย์อำนาจ และต่อมาประเทศสยามก็ได้เปลี่ยนชื่อมาเป็นประเทศไทยในสมัยรัชกาลที่ 8 (วันที่ 24 มิถุนายน 2482) การเปลี่ยนชื่อมาเป็นประเทศไทยก็คงด้วยเหตุผลว่าในดินแดนที่เรียกว่าประเทศสยามนั้นมีคนไทยกลุ่มต่าง ๆ เข้ามาอยู่ร่วมกันมากขึ้น เช่น ไทยวน ไทใหญ่ ไทดำ ไทขาว ไทลื้อ และไทอีสาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีไทกลุ่มอื่น ๆ และชนชาติพันธุ์อื่นเข้ามาพึ่งพระโพธิสมภารอีกไม่น้อย เช่น ลาว จีน มอญ ญวน กัมพูชา พม่า อินเดีย และชาติตะวันตก เป็นต้น การที่คนไทยกลุ่มต่าง ๆ และชาวต่างชาติเข้ามาอยู่ในประเทศไทยมากนั้น คงเป็นเพราะดินแดนที่ชื่อว่าประเทศไทยปัจจุบันนี้มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยประการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านทรัพยากรธรรมชาติ ความหลากหลายของอาหารการกิน และศิลปะและวัฒนธรรม ตลอดจนการดำเนินชีวิตอยู่แบบสุขสบายไม่มีความเคร่งเครียด ผลการศึกษาสำรวจปัจจุบันนี้ในเรื่องอาหารการกิน และการท่องเที่ยวออกมาว่าประเทศไทยมีสถิตินักท่องเที่ยวมากที่สุด และมีอาหารที่เป็นที่นิยมมากที่สุดคืออาหารไทย นอกจากนี้สถานที่น่าสนใจที่นักท่องเที่ยวมาติดอันดับต้น ๆ ของโลกคือ พระบรมมหาราชวัง จะเห็นได้ว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่มีสิ่งที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในหลายด้าน จึงทำให้ชาวต่างประเทศหลั่งไหลกันเข้ามาประเทศไทยจำนวนมาก รายได้จากการท่องเที่ยวมีมากขึ้นเป็นที่น่าพอใจ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลปัจจุบันจึงได้ให้ความสำคัญในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ และเรื่องศิลปะและวัฒนธรรมมากเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะทั้งสองอย่างนี้มีความสำคัญต่อประเทศชาติอย่างยิ่ง หากทั้งสองอย่างนี้มีความพร้อมและฉลาดรู้ที่จะนำมาใช้ประโยชน์ ปรับปรุง และพัฒนาให้เต็มทิศทางแล้ว ประเทศไทยก็จะมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นกว่าที่ผ่านมาและที่เป็นอยู่

ทรัพยากรธรรมชาติของไทยมีอยู่มากมายทั่วประเทศ เช่น ป่าไม้ แร่ธาตุ สัตว์ทะเลและสัตว์น้ำจืด และน้ำมัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องได้ดำเนินการศึกษาและวิจัยกันเพื่อที่จะได้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติและประชาชนให้มากที่สุด อย่างไรก็ตามแม้จะมีการศึกษาวิจัยกันมาตลอดแต่ผลการวิจัยก็ยังไม่ส่งผลกระทบให้เกิดการสร้างสรรคเป็นที่พึงพอใจ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลปัจจุบันจึงปรับเปลี่ยนโครงสร้างและการบริหารงานบางอย่างเพื่อนำไปสู่การศึกษาวิจัยที่ได้ให้คุณค่าต่อประเทศชาติและประชาชนมากขึ้น นอกจากนี้ทางด้านทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นพลังสำคัญของประเทศชาติ ศิลปะและ

วัฒนธรรมเป็นพลังสำคัญอย่างยิ่งที่มีต่อความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาตินั้น ๆ ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยศิลปะและวัฒนธรรมตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว และได้ตกทอดมาสู่อนุชนรุ่นต่างๆ ตามลำดับ จนถึงปัจจุบันนี้ หากจะย้อนหลังไป ประเทศไทยก่อตัวความเป็นประเทศมานานแล้วแต่แยกกันอยู่เป็นกลุ่มของคนเชื้อสายไท ทางเหนือมีอาณาจักรล้านนา ทางอีสานอาณาจักรโคตรบูรณ ทางภาคกลางมี อาณาจักรทวารวดี และทางใต้มีอาณาจักรตามพรลิงค์ ศรีวิชัย และศรีธรรมราชมหานคร บางอาณาจักรหรือบางเมืองมีมาก่อน พ.ศ. 1000 เช่น ตามพรลิงค์ มีหลักฐานในศิลาจารึกและเอกสารโบราณ ทั้งของไทยและต่างประเทศว่ามีมาราว พ.ศ. 500 (บ้างว่า พ.ศ. 700) ด้วยเหตุนี้การสั่งสมด้านศิลปะและวัฒนธรรมของชนเชื้อชาติไทยจึงมีมายาวนาน ส่วนใหญ่เกิดจากภูมิปัญญาของชนเชื้อสายไท (ไทย) เอง และส่วนหนึ่งรับมาจากภายนอก ด้วยการติดต่อสัมพันธ์กันในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การค้าขาย การเมืองการปกครอง การศึกษา และศาสนา ในการรับศิลปะและวัฒนธรรมภายนอกเข้ามานั้นก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เหมาะกับความเป็นไท (ไทย) ชนชาติและประเทศที่ไท (ไทย) มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางศิลปะและวัฒนธรรมมาก บางชาติบางประเทศ เช่น กัมพูชา พม่า อินเดีย ศรีลังกา ชาว มลายู จีน และอาหรับ เป็นต้น ส่วนประเทศตะวันตกเพิ่งมีความสัมพันธ์กันในระยะหลังแล้ว ดังนั้น ในความเป็นศิลปะและวัฒนธรรมไทยนั้นจึงมีกลิ่นอายของความเป็นศิลปะและวัฒนธรรมของชนชาติดังกล่าวนี้ อยู่ ในการศึกษาด้านศิลปะและวัฒนธรรมในปัจจุบันจึงต้องไม่มองข้ามในเรื่องพหุวัฒนธรรม ดังนั้น ในการคัดสรรบทความวิจัยและบทความวิชาการในวารสารอาศรมวัฒนธรรม วลัยลักษณ์ฉบับนี้ ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 จึงมีตั้งใจให้มีความหลากหลายในเรื่องศิลปะและวัฒนธรรม ดังที่มีในเล่มคือ

1. กรอบแนวคิดเพื่อการอธิบายและข้อค้นพบวัฒนธรรมข้าว ชาวลุ่มน้ำปากพอง จังหวัดนครศรีธรรมราช โดย รงค์ บุญสวยขวัญ

2. โนรา: การเปลี่ยนแปลงการปรับตัวและพลังสร้างสรรค์ในการดำรงอยู่ของ คีตนาฏยลักษณ์แห่งภาคใต้ โดย พิทยา บุขรรัตน์ และ เบ็ญจวรรณ บัวขวัญ

3. Alcohol Consumption Behavior of Thai Adolescents: A Survey of Knowledge Factor and Prevention Alcohol Consumption Behavior. by Chai Samoraphum

4. การสื่อสารและการสร้างอัตลักษณ์ด้านสุขภาพผ่านอินสตาแกรม โดย เพ็ญภา วยเวก
5. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ผ้าทอเกาะยอโดยกระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านท่าไทร ตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา โดย สิริพร รอดเกลี้ยง และนางลักษณ์ กังเซ่ง
6. แผนยุทธศาสตร์การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำจังหวัดหนองบัวลำภู โดย สมบูรณ์ โอฬารกิจเจริญ
7. การศึกษาเพื่อเผยแพร่เพลงบอกทรงเครื่องแห่งเมืองนคร สมใจ ศรีอุทอง โดย ณัฏฐรุช นุราช
8. ปραภฏการณั้ “กั้ก” กั้บมุงมอการท้ทำทายระบบความเชือเรื่อเพคในสั้งคมไทย โดย สายฝน จิตนุพงศั้

บทความวิจัยและบทความวิชาการทั้ง 8 เรื่องนี้ ผู้เขียนเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องที่เขียนอย่างดี ด้วยการใช้ศึกษามาอย่างถึงแหล่งข้อมูล และผู้ให้ข้อมูล และผ่านการอ่านตรวจกลั่นกรองและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว จึงเชื่อว่าคุณค่างานเขียนด้านศิลปะและวัฒนธรรมในฉบับนี้จักให้คุณค่ายังต่อผู้ที่สนใจศึกษาในด้านนี้

รองศาสตราจารย์ ดร.สีบพงศ์ ธรรมชาติ
 บรรณารักษศาสตร์
 2 มิถุนายน พ.ศ. 2559